

Jan Ingvar Toft er tilbake i Vamp på jubileumsturneen. Her sammen med Øyvind Staveland. Foto: VIDAR LANGELAND

«En svingdør-konsert»

Vamp er sedvanlig bunnsolide. Haugesunderne oppnår likevel ikke mye ekstra ved å ha tre vokalister i sving.

Ørjan Nilsson

[Profil](#) [E-post](#)

Publisert 04.12.2013 kl 22:15 Oppdatert 04.12.2013 kl 22:41

For det er klart at det var det Øyvind Staveland ville oppnå når han trommet sammen til jubileumsturné. Turen som startet hjemme i Haugesund 25. oktober og som nå er inne i sin avsluttende fase har Jan Ingvar Toft som sin udiskutable x-factor. Mange har savnet han og flere grupperinger av Vamp-fans mener fortsatt at Tofts stemme er en signifikant brikke i lyden av det som er Vamp.

KONSERT

- Vamp
- Røkeriet USF
- Publikum: cirka 470. Spiller også torsdag og fredag.

Bortsett fra en gjesteopptreden på Rockefeller i 2006 har Toft ikke hatt noe særlig med Vamp å gjøre siden han fortalte på lokalradiostasjonen Radio 102 i Haugesund at han var ferdig i Vamp. Øyvind Staveland hørte budskapet mens han satt i bilen. Året var 1998.

Selv om vokalistene stadig har vært et tilbakevendende Vamp-tema involverer lyden av Vamp mer enn hvem som synger hovedvokalen. I stor grad er haugesundsbandet et ansiktsløst band hvor de klassiske låtene lever og puster på egenhånd. Lukker du øynene kan tankene fly til det ville blå havet og hverdagsrealismen forankret i en melodisk vestlandsk kontekst. Men vokalistbiten av jubileumsturneen byr likevel på utfordringer i det sceniske uttrykket.

Toft er først ut denne kvelden med traversen «Det e derfor eg syng» fra «Godmorgen, søster»-albumet. Selv om hans fine og litt oversette soloplate, «Alle e aleina» fra 2010 er det Toft har nådd ut med utenfor Haugesund siden Vamp-exiten, er mannen som hugget ut av 90-tallet. Stemmeprakten er om mulig bedre i 2013. Han synger innimellom som om det står om livet.

Det moderne Vamps Paul Hansen låner mikrofonen på en drivende fin «Ta meg med». For å flekse enda mer vokale muskler trer Staveland junior frem og overtar på direkten. Utover i konserten svinges pendelen mellom nytt og gammelt materiale, ny og gammel vokalist, med Øyvind Staveland som bandets naturlige omdreingspunkt og dirigent. Toft går tett på i «Godmorgen, søster», mens en litt utilpass Hansen ikke ser ut til å trives like godt i Vidar Johnsen-låten «Kim du nå va».

En ting må likevel være klart, og dette budskapet går spesielt ut til de som mener at alt var bedre før; forholdsvis unge Paul Hansens inntreden

i bandet i 2008 var særdeles viktig i en periode der Vidar Johnsen så ut til å sette seg selv høyere enn kollektivet. For det er det som er plattformen for Vamp; lyden av det ramsalte vestlandske. På samme måte var Johnsen en strålende erstatter for en Toft som hadde gått lei Vamp på tampen av 90-tallet.

Problemet oppstår når datidens Vamp møter nåtiden i sceneformat. Den urkraften som potensielt ligger i en Vamp-konsert mister rett og slett sitt momentum med en svingdør-konsert som publikum fikk oppleve onsdag kveld. For all del; høydepunktene er mange som enkeltøyeblikk, men som helhet blir konsertopplevelsen en tanke stiv og strømlinjeformet. Vamp når aldri helt innpå.

Kveldens toppunkt nås idet scenen blir badet i dunkelt blågrønt lys, nesten som under vann, og bandet triller sitt maritime epos «Lindehålsmaen». Låten er det nærmeste Vamp noen gang har vært alternativsjangeren og frijazz, men stemningen i låten oppsummerer Vamp-uttrykket på flere nivå.

Vokalistene står på scenen sammen i en euforisk «Sitte å tenke», yngstemann Staveland briljerer med en naken «Denne uro» fra det som er bandets mest helhetlige og sterkeste utgivelse – «Siste stikk» (2005).

Latinoflørtende «Hallo Adjø» har en grunnstemning i seg som byr opp til å sette litt fyr på en konsertsal, men den putrer dessverre rundt på tomgang. Alt løftes heldigvis opp av en veldreid og kontant «Ingeborg» før Paul Hansen leverer en varm versjon av «St. Mandag»-albumets beste – «På Bredden».

Mot slutten kommer noen av de låtene Vamp-kollektivet ikke kan gå av scenen uten å spille – i respekt for sitt publikum. «Månemannen» var Vidar Johnsens definitive signaturlåt, men funker også med Toft/Hansen som deler på jobben. «Tir n'a Noir» er en låt som lenge har levd sitt liv utenfor Vamp, men som fortsatt har et liv på scenen med bandet. Den representerer gamle-Vamp, mens konsertens svanesang, «Liten Fuggel» er den enkeltlåten som har tatt haugesunderne inn i enda et tiår.

20 år med Vamp er forbi og det kan godt bli 20 til, men bandet, eller kollektivet, har gjort mer interessante og intense konserter enn den på USF Verftet onsdag kveld.